No. 14. **1847.**

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 1 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

TURKIJE.

— Men meldt uit Constantinopel, dd. 7. Januarij aan de *Sémaphore de Marseille*: « Eene zeer ontrustende tijding, en die door den opperraad van de geneeskundige dienst met een overigens bekend doel zoo veel mogelijk wordt gesmoord, is thans bekend geworden, namelijk dat de pest te Tabriz, Agadjik en Bayeriet zou zijn uitgebroken. Sommige geneesheeren houden deze ziekte voor eene eenvoudige typus; anderen beweren echter, dat het werkelijk de pest is.

DUITSCHLAND.

— In 1846 telde men in Oostenrijk, met 30 millioen menschen, 29 staatkundige en 31 andere dagbladen; in 1836 waren die getallen gestegen tot 35 en 72, en in 1846 reeds 44 dagbladen en 131 tijdschriften.

ENGELAND.

— Uit Portugal heeft men berigten, dat Oporto den 20. Januarij door de troepen der koningin zal belegerd worden. Die stad wordt door 11,000 man verdedigd.

— *Nieuwe soort van klokken.* — Zeker heer *J. Bottom* van Sheffield, moet eene nieuwe soort van kerkklokken, in den vorm van ronde stalen platen, uitgevonden hebben. Eerst na vele moeite en herhaalde proeven, is het hem gelukt dezelve aan het voorgestelde doel te doen beantwoorden. Deze stalen platen geven eenen zuiveren toon en kunnen op grooteren afstand dan de gewone klokken van hetzelfde gewigt en denzelfden prijs gehoord worden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25. Januarij. Men spreekt van eene bijzondere soort van voorstellingen, welke op de koninklijke schouwburgen ten voordeele der armen van Parijs zullen plaats hebben. Vrouwen uit de groote wereld zullen, alleen voor dezen keer, de planken betreden en in de plaats der gewone actrices en zangeressen spelen. Zoo zal op het *Théatre Français* de rol van Hermionne in het treurspel *Andromaque* vervuld worden door de gravin *P...*, welke zeer bekend is in de *Chaussée d'Antin*. Eene beroemde zangeres welke reeds op concerten in de groote wereld geschitterd heeft, zal Mw. *Stoltz* in de *Favorite* vervangen. De prijs der plaatsen zal verdrievoudigd worden.

— Te Belleville wilde een eigenaar een paviljoen in zijn hof bouwen, en deed er met dit oogmerk gravingen voor het leggen der fondamenten verrigten. Toen men tot 20 à 25 voet diepte was gekomen, stiet men op eenen sterk toegemetselden kelder, uit welken, bij deszelfs opening, eenen vervaarlijken stank opsteeg. Toen denzelven was uitgewasemd en de buitenlucht ingelaten, daalde men in den geheimzinnigen kelder en vond daar twee geraamten: eene was dat eener vrouw, zittende op eene bank tegen den muur; het ander bleek dat van eenen man te zijn, en lag uitgestrekt op den vloer; ter plaatse waar zich het hart had bevonden, stak nog eenen half door roest verteerden dolk. De kelder, naauwkeurig onderzocht zijnde, bleek geene deur of uitgang te hebben; alleen liet eene plaats, waar de steenen van de overige schenen te verschillen, vermoeden, dat de deur was toegemetseld geweest. Men maakt duizend gissingen omtrent de personaadjes van dit treurspel, en het tijdstip op hetwelk hetzelve te Belleville mag zijn voltrokken geweest.

BELGIE.

— In het gedeelte van Henegouwen *le Borinage* genaamd, is dezer dagen een gansch huisgezin door de schranderheid van een hondje wonderbaarlijk van den dood gered. Dit huisgezin, bestaande uit den vader, de moeder en een jong kind, lagen te bed en sliepen, als het hondje op de legerstede der twee eersten sprong, en hen bij de mouw begon te trekken. De man eindelijk ontwakende, bespeurde dat de kamer vol rook was en dat eene kartonnen doos in brand was gekomen. Zonder de tijdige waarschouwing van het schrander dier zou het met dit huisgezin gedaan zijn geweest.

NEDERLANDEN.

LEIDEN, den 26. Januarij. Men meldt, dat de persoon van *A. v. I.*, die op den 8. junij 1845, des avonds, op den straatweg naar 's Gravenhage, nabij deze stad eenen reiszak zoude gevonden hebben, waarin 10 certificaten Werkelijke schuld à *f* 1000 ieder, 10 Bankbiljetten van *f* 300 en 6 dito van *f* 200, dezer dagen in verzekerde bewaring is genomen; zulks geschiedde op bevel van het Prov. Geregtshof in Zuid-Holland, in Raadkamer vergaderd naar aanleiding van het verzet door het Openbaar Ministerie gedaan, tegen eene beschikking der Raadkamer van de Arrondissements-Regtbank alhier, waarbij regtsingang geweigerd was, op grond dat het zich toeëigenen en te zijnen nutte aanwenden van gevondene goederen, geene strafbare daad zoude daarstellen. Intusschen is het bevreemdend, dat zich niemand opdeed, door wien zulk eene beduidende geldswaarde werd vermist. Wij hopen mitsdien in het belang der zaak, dat de openbare aandacht op dezelve door de nieuwsbladen mag worden gevestigd. Naar wij uit eene goede bron vernemen, was de reiszak nog weinig gebruikt en waarschijnlijk van engelsch maaksel, vervaardigd van tapijtgoed met bruinachtig paarsen grond, waarop onderscheidene bloemen en takken van groene en bronsachtige kleur, van onderen en aan de zijde met geel leder voorzien; met twee dito handvatten, inwendig met wit en zwart gestreept katoenen tijk gevoerd. In dezelve zoude wijders eene donker rood lederen portefeuille met koperen knip geweest zijn, bevattende behalve de bankbiljetten, twee gedrukte adreskaartjes van logementen te Rotterdam en Amsterdam, waarschijnlijk den Doelen, mitsgaders eenige geschrevene adressen, waaronder een uit Manheim.

— Zr. Ms. fregat *de Sambre*, onder bevel van den kapitein ter zee *H. Ferguson*, is den 26. van Malta (laatst van Plymouth) in Texel binnengekomen.

En den 27. Zr. Ms. korvet *Juno*, kapt.-luit. *W. Stort*, laatst van Cadix.

— De heer *L. van Vliet* heeft een uitvoerig programma uitgegeven van een nieuw te verschijnen dag- en handelsblad.

Daartoe wenscht hij eene Vennootschap daartestellen met een kapitaal van *f* 200,000.

't Blad zal te Amsterdam zeven maal 's weeks in 't licht komen, grooter zijn dan 't Handelsblad, en *f* 32 per jaar voor de buitensteden kosten.

MAASTRICHT, den 24. Januarij. Onder de huwelijks-afkondigingen in de vorige week aan het stadhuis alhier aangeplakt, merkt men op, die van de Hoog Wel-Geboren Jonkvrouwe *Theodora Johanna Hermina de Salve de Bruneton*, Rentenierster Douairière van wijlen Zijne Excellentie den Heer *Dominique Jacques de Eerens*, in leven Luitenant-Generaal Gouverneur-Generaal van Neerlands Indien, met den Heer *Frederich August Ludwig Eberhard* eervol ontslagen tweede luitenant van het 7 reg. infanterie.

— Den 22. dezer is door het hof van Drenthe vrouw *H. C. Meilofs Doelen*, ter zake van vergiftiging, ter dood veroordeeld.

— Uit Steenwijk, schrijft men onder dagteekening van den 23. dezer, het volgende aan het dagblad *Overijssel*:

Heden werd alhier begraven een welgezeten landman van Zuidveen, behoorende tot de doopsgezinde gemeente. Het is in die streken en op meer plaatsen de gewoonte, dat bij zulke gelegenheden de behoeftigen bij het einde van den begrafenis-maaltijd zich aanmelden, om van het overschot van dien maaltijd iets te bekomen; ofschoon er ditmaal op denzelfden dag nog eene oude vrouw begraven werd, was het aantal armen aan het eerste sterfhuis tot de hoogte van 217 personen geklommen; gewoonlijk is dat getal slechts 20, 30, 40, zeldzaam 50. Ofschoon er altijd op deze lieden gerekend wordt, was het overschot bij lange na niet toereikend voor deze groote schare, men liet alzoo een 50tal brooden uit het naburige Steenwijk halen, en de behoeftigen in eene schuur verzamelen, daarna deed men ze een voor een binnenkomen om hun aandeel te ontvangen. In tegenwoordigheid van de veldwachters is alles in de beste orde afgeloopen.

VLISSINGEN, den 30. Januarij. Z. K. H Prins *Hendrik*, donderdag met zijn onderhebbend fregat ter reede van deze stad gekomen, heeft heden morgen met het aanbreken van den dag anker geligt en het schip op de haven gezet, en is daarna met hetzelve naar binnen in 's Rijks dok gehaald.

Z. K. H. vertrekt morgen vroegtijdig naar Veere om zich aldaar in te schepen op het derwaarts heden vertrokken stoomschip *Cerberus*, hetwelk Z. K. H. zoo mogelijk naar Willemsdorp of de Buitensluis zal brengen, om van daar de reis naar de residentie over land voort te zetten.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Amst. beurs is heftig geschrikt van de begrootingen voor 1848—1849, *en met het volste regt; immers openbaren ze een troosteloos verschiet van uitputting en ellende tot drie jaren na heden, zonder eenige verademing voor 't rampzalige volk, en wie ziet niet het staatsbankroet met langzame en zekere stappen naderen? — De Arnh. C. toont aan dat van de* 100,000 *gezeten huisvaders in Nederl. die hun eigen brood nog eten,* 28.000 *ambtenaars zyn, teerende ten koste der overigen! (A. C. 24. January.) — Paus Pius IX heeft het gebruik om zyn pantoffel te laten kussen, afgeschaft; hy biedt de hand aan. — De 80jarige burgem. van Bierum is op schaatsen naar Groningen gereden en terug,* 6 *uren. — Te Berlyn heeft zich een Pool met schietkatoen voor 't hoofd geschoten. — Te Deventer heeft men de verkoopsters van salie-melk, à* 1 *cent de kom op het ys, willen patenteren! — In 't Zuiden van Frankryk liggen* 1000 *bunders land in gereedheid voor de ryst-cultuur. — In het Graafschap Cornwallis hebben volksoploopen plaats gehad; men heeft er soldaten op af moeten zenden om den honger te stillen. — In Algerie is het oude spel weêr begonnen. —* 500,000 *personen worden in Ierland gebezigd aan de openbare werken. — In de Middelburgsche Courant van heden leest men eene merkwaardige genezing van een luitenant op half traktement, lydende aan aambyen en pypzweren.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Steller dezes heeft de eer den Redacteurs en Uitgevers der onafhankelijke dagbladen in Nederland de betuigingen zijner achting te doen toekomen, hun tevens verzoekende voor het volgende om de opmerkelijkheid der daarin gemelde daadzaak, wel een plaatsje in hunne kolommen te willen inruimen.

Zy haten het licht, ende hebben de duysternisse lief, want hare wercken syn boos.

Het is der regering niet genoeg den Heer Markies DE THOUARS, op eene wederregtelijke en onmenschelijke wijze behandeld te hebben, neen, wetende dat tegenwoordig bijna ieder Nederlander, tot de minste burger toe zelf, niettegenstaande soms burgemeester of dominé er sterk tegen is, de onafhankelijke dagbladen leest, en daardoor den Heer DE THOUARS, deszelfs schriften, en de schandelijke behandeling hem aangedaan kent, en, dit zegt hare eigene overtuiging, daarover zeker verontwaardigd zijn moet, tracht zij nu ook, ten einde den indruk van een en ander weg te nemen, dien Heer zedelijk te vermoorden, met hem door hare verachtelijke handlangers aan de natie als een nietsbeteekenend persoon voor te doen stellen. Te veel moeite zou het zijn alle de logenachtige verzinsels op te noemen daartoe gebezigd, slechts van een derzelve wil ik melding maken en wel op dien toon zoonals zij er over laat spreken.

» Maar lieve menschen, (hoe zoetsappig, trouwens de duivel zelf heeft op de fransche school geleerd, *de bonne mine à mauvais jeu* te maken) maar lieve menschen, wat maakt men toch een geweld over dien Markies DE THOUARS en zijne gevangenneming, wat beteekend dat; niets toch is billijker en wettiger." — » Zóó, zoo?" — » Wel neen, die man wordt door de regering niet vervolgd om zijne liberale (schrikwoord voor de eenvoudigen) gevoelens of schriften, och neen, dit acht zij de moeite niet eens waardig, (blijkt uit alles wel anders) maar dewijl hij verleden jaar in Zierikzee geweest is en (NB.) aldaar des avonds op de publieke weg een reisbediende heeft aangehouden en van zijn geld beroofd, en daarvoor is hij door dien kantonregter gevonnisd en uit haat lastert hij nu dien man ('t is zonde toch) zoo schandelijk." — » O, zoo! is het dus gelegen? dat wist ik niet." — » Nu ja, zoo is het, want die meneer is ook al van alles geweest, maar hij wil volstrekt niet deugen en nu schrijft hij in de kranten." — Vergeef mij, edele, mishandelde, dat ik de taal en toon dier ellendelingen ten uwen opzigte gevoerd, in een publiek blad hooren laat; het geschiedt met het doel om u ook openbaar te verdedigen, om uwe nietswaardige lasteraars en hunne schandtaal voor het oog van 't gansche beschaafde Nederland aan de kaak te stellen, te doen verstommen. — Het grieve, het treffe uwe edele ziel niet, DE THOUARS! dat die schandvlekken der maatschappij op zulk eene wijze over u spreken durven; gij zijt daarboven verheven; slechts weinige eenvoudigen toch, (en ook dezen zullen door dit schrijven beter ingelicht hiervan ophouden) geloofden die lasterlijke verspreidingen; het beste, het grootste gedeelte der natie acht u, behalve nog vele andere redenen, om uwen edelen moed en vrijheidszin, en om het ongelukkige lot hetwelk bij zoovele ware verdiensten u trof; het neemt deel in uw lijden en heeft daar aanvankelijk reeds bewijzen van gegeven. Wat mij aangaat ik bezit volstrekt geene geldelijke middelen en kan dus van die zijde niets ter leniging of verzachting van uw onverdiend lot doen, dit moet ik aan meergegoeden overlaten, (1) doch u en uwe zaak, die der vrijheid, met mond en pen verdedigen, dat kan, dat wil en dat zal ik doen, zoolang een droppel bloed door mijne aderen vloeijen zal, en dat zal met mij ook een ieder die een echt Nederlandsch hart in den boezem omdraagt.

Geachte medeschrijvers in de publieke bladen, geven wij aan de mannelijke en waardige oproeping van den *Asmodée* gehoor. Onze heiligste regten, die der vrije pers, zijn aangerand, zijn geschonden; stellen wij ons voor het slagtoffer derzelve in de bres; vereenigen wij ons tot zijne verdediging, der spreuk gedachtig zijnde: » Eendragt maakt magt;" hij alleen is niet bestand tegen zijne, onze, magtige vijanden; ware, echte vrijheidszin en medelijden met het lot van onzen mishandelden broeder, spore ons hiertoe aan; even

zoo ons eigen welbegrepen belang; heden hij, morgen gij, daar ik, wie waarborgt ons dat niet in de toekomst hetzelfde lot ons wacht, zoo we niet in tijds de overmoed der regering trachten te beteugelen. Welaan dan, mijne heeren! onze pennen geschept, en krachtig geprotesteerd tegen de schandelijke behandeling onzen voortreffelijken medeschrijver aangedaan. Eene luide kreet van afkeuring ga uit ons midden op, en wanneer men soms daaraan gehoor gave, niet genoeg dan dat men ophoude hem te mishandelen, neen, eene schitterende voldoening moet hij hebben, en tevens gezorgd worden dat de herhaling van zulke geweldadigheden onmogelijk wordt, dat men nimmer onze dierbaarste regten meer vertrappen kan; trachten ook wij voor ons alzoo den keten te vermorselen waarmede men onze vrije hand boeijen wil.

En, nu vraag ik aan u, Nederlanders! wat wij te wachten hebben van mannen, die zich niet ontzien de onbezoedelde eer van een achtingswaardige mensch en burger zoodanig aan te randen, ten einde daardoor hunne schanddaden te bedekken?

Landgenooten! nu, terwijl het nog tijd is, zorgt voor uwe vrijheid, voor uw bestaan, voor de toekomst van u en uw kroost! De slavenketen welke men u smeedt, die gij gedeeltelijk, doch verguld, reeds torscht, die reeds verscheidene uwer medeburgers en voornamenlijk den Heer DE THOUARS onverholen en knellend werd aangelegd, zal men weldra, wanneer gij, dank hebbe VAN HALL, geheel uitgeput en krachteloos nedorzijgt, om uwe lendenen slaan en dan is de ellendigste toestand u voorbereid. Welaan, gij hebt de keus tusschen vrijheid en slavernij, eer of schande, levensgeluk of ellende; wat kiest gij? het laatste immers niet? Uw voormaals zoo fiere en vrije geest, de geest van eenen CLAUDIUS CIVILIS, eenen BREDERODE, eenen DE RUYTER, eenen DE WIT en anderen, moge door den langdurigen druk eenigzins gebogen zijn, geknakt is hij immers nog niet? Welnu, rigt u dan op, met al uwe kracht; verbrijzel die ketenen, en de geesten dier groote mannen zullen welgevallig op u nederblikken. Hebt gij echter slavenzielen, is de edele vrijheid u niet de minste krachtsinspanning waardig, welnu dan past ook die keten der schande aan uwe ligchamen en gij hebt het u waardige deel. Dit echter mag ik van u niet vooronderstellen; gij bezit nog te veel zielen-adel, hebt te veel gevoel van menschelijke van eigenwaarde en zult u niet beneden dezelve laten behandelen; openbaar dit door uwe daden; toont dat gij het onverbasterd nakroost zijt van dat waardig en dapper voorgeslacht, hetwelk tegen het toen zoo magtige Spanje en deszelfs tirannij 80 jaren lang den bloedigsten strijd voor de vrijheid gestreden en overwonnen heeft; zorg toch dat men u dat dierbaar pand niet ontrukke, er u slechts den naam van late; vereenigt u met die edele en vrijheidlievende mannen welke daarvoor ijverig werkzaam zijnde, hunne persoonlijke vrijheid en bezittingen op het spel zetten; vereenigt u met hen tot den regtmatigsten strijd en de overwinning zal uwe zijn; terwijl gij in het verblijdend genot harer schoone en aangename vruchten de gewenschte gevolgen uwer inspanning ondervinden zult.

Gaat in geen ander werelddeel zoeken, wat de Schepper der gansche aarde u ook hier geschonken heeft: vrijheid en brood, wanneer gij slechts moed genoeg hebt om het u niet te laten ontnomen, maar het veeleer tot den dood verdedigen wilt. Welaan, ten strijde dan; grijpt alle die middelen aan welke de wetten des vaderlands, (2) doch vooral de onmiskenbare regten van den mensch, u aan de hand geven en zij strijdende steeds onze leus:

Weg met de onderdrukkers en leve de vrijheid!

GROEDE, 25. Januarij 1847. MICHIEL DE HONDT.

(1) Wanneer in de plaats mijner woning of in dit District iemand genegen mogt zijn iets voor den Heer DE THOUARS af te zonderen, zoo wil ik mij gaarne met deszelfs overmaking aan de Redactie van dit blad belasten, en zal daaromtrent des verkiezende de stiptste geheimhouding in acht genomen worden; zullende echter van den ontvangst onder mijnen naam melding gemaakt worden, opdat men van deszelfs verzending verzekerd zij.

(2) Hiertoe behoort al dadelijk het regt van petitionnement. Opdat ik duidelijk zij voor eenvoudigen, deze verklaring: dit is het regt om zich bij den Koning of de Kamers der Staten-Generaal schriftelijk te beklagen over ieder onregt van welken aard ook hetwelk ons door de regering aangedaan wordt; dit regt is bij de grondwet aan ieder gewaarborgd en men kan daardoor volstrekt geene vervolging lijden; men houde dit wel in het oog, wanneer men verzocht wordt op dergelijke stukken te teekenen, opdat men zich door geene ongegronde vrees weerhouden late.

MENGELINGEN.

Dezer dagen zijn in de Rijn-provinciën dulzenden exemplaren verspreid van een geschrift, waarvan wij hieronder eene vertaling laten volgen, en hetwelk genoegzaam aanduidt welke geest tegenwoordig in die streken heerscht;

Een Keulenaar tot zijne medeburgers.

«Wij hebben, in den laatsten tijd, weder een blijk ondervonden van het groote geluk, dat ons door de pruissische kroon wordt toegedacht. De verwoeste woningen, de bloedsporen op de straten, de weeklagten in de hospitalen, de stomme graven te Melaten, — dat alles zegt ons met eene duidelijke stemme, onder welke vaderlijke regering wij leven. En toch hebben niet alleen die stem verstaan zoo als zij verstaan moet worden. Gedoogt daarom dat een uwer medeburgers haar in goed Rijn-duitsch vertolke.

Bij alle voorvallen des levens en in de geschiedenis, behoort men tot aan den eigenlijken oorsprong, tot aan het grondbeginsel terug te gaan, wil men ze wèl begrijpen en waarderen. Doen wij zulks ten aanzien van de russische barbaarschheden, die onlangs door verdierlijkte slaven in onze straten bedreven werden, zoo brengen die ons eenvoudig terug tot het russische regerings-stelsel, dat evenzeer te Berlijn als te Petersburg nestelt. Dit stelsel, volgens hetwelk het Volk slechts dáárom bestaat, om zich als eene kudde vee, en als het eigendom van den Czar, te laten voortdrijven, uitzuigen en slagten, dat stelsel maakt een zeker deel des Volks tot eene schaar van beulen en speurhonden, die het militairen en policie-beambten noemt, om daarmede het overige gedeelte des Volks op het behoorlijke standpunt der slavernij te houden, en onder den voet te loopen, zoodra het eenig teeken van leven mogt geven. Die beschikking, — en zij kost ons Pruissen jaarlijks 30 millioenen *Thaler!* — welke den berlijnschen despoot als eene tweede godheid aan onze zoogen ter aanbidding voorstelt, en hun, door vrees en logen, eene blinde gehoorzaamheid aan zijne en zijner trawanten bevelen inprent, als waren het goddelijke geboden, die beschikking, zeg ik, heeft ten gevolge dat het eene gedeelte des Volks, zoodra het zijne slaven-uniform aan het lijf heeft, ten eenemale zijn oorsprong en zijne menschen-natuur vergeet; van zijne medeburgers en broeders, welke het andere deel zamenstellen, geheel vervreemd wordt; het niet geuniformde Volk als zijn vijand leert beschouwen, en, in stede van zich met hetzelve te vereenigen om het despotendom te verjagen, elke gelegenheid te baat neemt om zich tegen hetzelve heldhaftig, — neen, moordzuchtig te gedragen. Zoo moet dan de oorsprong der burger-slagtingen, welke wij in Silezië, Keulen en elders zagen geschieden, niet worden gezocht in de zielen der slaven die ze ten uitvoer bragten, maar wel klaarblijkelijk in de beschikkingen en staatsinrigtingen, welke die slaven tot onmenschen en kannibalen maken; opdat de Meester te Berlijn en zijne trawanten op het werk der onderdrukking rustig kunnen slapen. Het spreekt van zelven, dat ook de ijver van die winderige helden, ons uit Berlijn als zoogenaamde officieren toegezonden, het zijne bijbrengt, om in het nederslachten van schuldelooze burgers en weërlooze grijsaards, nog de «ridderlijkheid te overdrijven.» Herinnert gijl. u nog wel de woorden, waarmede de gekroonde onmensch te Berlijn het gedrag prees van zekeren luitenant, die in naam van Z. M. een referendaris had doodgeschoten?

Te Keulen hebben wij nu weder de vruchten van dat berlijnsch-russisch zaad tot rijpheid zien komen; want, gelooft het vrij, in de daden der knechten ontwikkelt zich slechts de geest waarmede hen de Meester bezielt. Zoo de moordenaars, — ja, moordenaars zijn zij, — die wij onlangs in onze straten zagen woeden, in plaats van den strop, dien zij meer dan een TSCHECH verdiend hebben, een ridderteeken ontvingen, zou ik mij deswege in het minst niet verwonderen. In elk geval zult gijl. u zeer in uwe verwachting bedrogen vinden, zoo gij denkt dat zij naar verdienste gestraft zullen worden. Maar hadt gijl. slechts het tiende gedeelte der schanddaden bedreven, waarop zich die oversten, die luitenants, die commissarissen van policie, die gendarmes en speurhonden durven beroemen, zoo zoudt gijl. zoo gewis op tuchthuis- en schavotstraf kunnen staat maken, als de dag van morgen op den dag van heden zal volgen.

Welke lessen en welke plannen, mijne medeburgers, moeten wij nu weder aan de verkregen ondervinding ontleenen?

Vóór alles, moeten wij den ingeboren haat, dien elk Rijn-duitsch hart tegen het valsche, huichelachtige, door en door russische Berlijnerdom koestert, tot de behoorlijke Rijn-duitsche maat opvoeren, en ons dus voorbereid houden tot den stond, waarop wij de dwingelanden en hunne trawanten weder uit het land verjagen kunnen, en waarop wij, in de plaats van den standaard van het laaghartige, kruipend Protectoraat, de banier der REPUBLIEK op onzen Dom zullen planten.

Vervolgens moeten wij, met het oog op dat doel, den geest der instellingen, waaronder wij gebukt gaan, in alle opzigten leeren waarderen, en onze kinderen een anderen geest inprenten. Wij moeten hen namelijk, eer zij soldaat worden, met den aard van het booze soldatendom bekend maken, en hun diep in 't gemoed prenten, dat zij zich door den bonten rok niet mogen laten verleiden, dat zij niet mogen vergeten wie zy zijn, — want zij zijn immers onze zonen, onze broeders, onze medeburgers, die ons moeten verdedigen, maar ons niet moeten vermoorden Boezemen wij hun, bij iedere gelegenheid, zoodanige gedachten in, en wij zullen weldra dat exerceren, dat glinsteren der bajonetten, door ons tot nu toe zoo onverschillig aangegaapt, met andere oogen leeren aanschouwen, en vooral ook onze landweer leeren aanmerken als datgene wat zij, volgens haren naam zelve zijn moet, en; hopen wij het, eenmaal worden zal. *Het soldatendom overal tegen te werken*, — ziedaar wat vooral ieder vriend van vrijheid zich als taak moet opleggen; want door het soldatendom alleen bestaat iedere dwingelandij, en ontstaat al het onheil waaronder wij knarstandend gebukt gaan.

Maar genoeg voor heden. Ik besluit met den kreet: LEVE DE VRIJHEID! LEVE DE REPUBLIEK! WEG MET HET BERLIJNERDOM! (1)

Doch, medeburgers, — geene ontijdige beweging, geen ligtzinnig schandaal! Dat dient niemand dan de policie. Wacht het ware oogenblik af. Maar wanneer dat verschijnt, dan ook opgestaan, met versaghting van gevaar en dood; dan ook voorwaarts met de burger-landweer, onder de nieuw te ontrollen vaan!»

UW TROUWE MEDEBURGER.
(de Burger.)

(1) «Onder Berlijnerdom en Pruissendom begrijpen wij natuurlijk niet onze pruissische broeders in het Noorden en Oosten, die onze vrijheidlievende gezindheid deelen, en even als wij, door de dwingelandij worden onderdrukt; maar wij bedoelen daarmede de handhavers en dienaren van die dwingelandij; namelijk den Meester met zijne familie en trawanten, zijne generaals en diplomaten, zijne bureaucraten en handlangers, zijne beulen en beulsknechten.» *(Noot van den schrijver.)*

BLADVULLING.

Zeker dorpspredikant werd van zijne gemeente verzocht wegens de groote droogte, om regen te bidden. «Dit wil ik gaarne doen,» zeide hij, «met eene openhartige eenvoudigheid, «maar desniettegenstaande kunt gij verzekerd zijn, «dat het toch niet regenen zal, zoo lang de wind noorde «lijk blijft.»

Weldadigheid.

Landgenooten!

Het mag bij velen Uwer welligt reeds verwondering hebben verwekt, dat er van mijne zijde geene poging tot het werk is gesteld om Uwe belangstelling en hulp in te roepen, ten behoeve van den Heer KAREL VAN HULST. De kieschheid van ZEd., en vooral de hoop, dat, door koninklijke gunst, zijne onverdiende straf kort van duur, en alzoo min nadeelig in hare gevolgen voor hem zijn mogt, hebben tot dus ver al zoodanige pogingen weerhouden. Thans, echter, nu die hoop al meer en meer ijdel blijkt te zijn, en onderrigt van het schromelijke nadeel, dat de Heer VAN HULST, tengevolge zijner onverdiende straf, lijdt, mag ik niet langer aarzelen Uwe ondersteuning voor hem in te roepen. Ondersteuning is hier noodig. Als slagtoffer van zijn vertrouwen op onze instellingen en den milden geest onzer wetten — een vertrouwen, waarin hij door ervaren en onpartijdige regtsgeleerden werd gesterkt — meen ik, dat hij op Uwe ondersteuning mag aanspraak maken. Gij kent allen den zonderlingen en noodlottigen zamenloop der omstandigheden, waardoor, en de zaak voor welke hij lijdt. Ik zal deswege niets noodig hebben ter opwekking er bij te voegen.

Maar hetgeen hier wèl vermelding vereischt, is dit, dat, behalve het smartelijke der straf zelve, deze hem een aanzienlijk, zonder hulp, schier onoverkomelijk nadeel berokkent. In de stad zijner inwoning een algemeen geacht en onbesproken burger, vond hij, en verscheidene huisgezinnen met hem, door zijne nijverheid een eerlijk bestaan. Maar die nijverheid was ook zijn grootste rijkdom. Plotselings wordt hij daar nu gestoord, onverdiend gestoord, in zijn bedrijf; aan vreemde handen moet hij de zorg voor zijnen handel en zijn bestaan overgeven. Hij zelve, wil hij het harde zijner straf niet ondragelijk maken, door, in eene overpropte, gevangenis, met het uitschot der menschheid zamen te wonen, moet zich de aanzienlijkste uitgaven getroosten; uitgaven, die hij, zonder ondersteuning, niet kan volhouden, wil hij zijn gezin voor ongeluk behoeden, en, als eerlijk man, bij zijn ontslag, zijne zaken hervatten. Daarbij komt nog, dat hij, tengevolge van het ongewone, zittende leven, in ziekelijken staat verkeert, en eene ernstige ongesteldheid langen tijd zijnen toestand nog droeviger heeft gemaakt.

Daarom, Landgenooten! wend ik mij tot U om hulp; ik; die de onschuldige oorzaak ben van zijn ongeluk, ik acht mij ook verpligt, zoo veel mogelijk, pogingen aan te wenden, om dat te verzachten. Ik heb gemeend, in overleg met eenige Vrienden van den Heer VAN HULST, niet beter te kunnen doen, dan U openhartig zijnen toestand bloot te leggen, en regtstreeks, zonder zijwegen, Uwen bijstand in te roepen. Geeft zelve, en wekt Uwe vrienden en bekenden tot hulp op. Ik zal mij belasten met het ontvangen van elke bijdrage, en daarvan in de *Arnhemsche Courant* vermelding en rekenschap doen.

ARNHEM, 25. Januarij 1847.

Mr. J. H. G. BOISSEVAIN.

De redactie dezer courant wil zich gaarne voor de provincie Zeeland belasten met den ontvangst en de overmaking der gelden, welke men haar tot bovengemeld einde zal ter hand stellen.

CORRESPONDENTIE.

Het is gebleken dat het ophouden van den brief uit Groede, waarvan in het correspondentie-artikel der courant van gisteren melding is gemaakt, niet te wijten is aan den heer Directeur van het Postkantoor alhier.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. Januarij. Sedert den 28. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd;

De Fanny, C. Ocket, Messina, fruit; le sans Repos, J. Sahlfeld, Londen, stukgoed; Belle Alliance, F. Gaukema, Towoy, pijpaarde; Zulia, H. Wallang, Triesto, fruit; Agde, J. Bie, New-York, katoen; Feijen, J. Krause, Havannah, suiker; Cuba, B. Jansen, Zuid-Amerika, huiden, Newhampshire, J. Chau, New-York, katoen; Monarch, J. Blain, Hull, stukgoed.

– Z. M. fregat Prins van Oranje, is binnen de dokhaven gekomen.

(Alle deze vaartuigen zijn, met en benevens de hier in onze havens gelegen hebbende schepen, de rivier naar Antwerpen opgevaren.)

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Bninpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.